

Arrest

nr. 350 206 van 10 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. DUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2021 werd Mw. S.S. erkend als vluchteling in België.

Op 22 november 2022 dienden verzoeker en zijn kleinzoon een aanvraag in om een humanitair visum op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 september 2023 weigerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het humanitair visum aan verzoeker en diens kleinzoon.

Dit is de bestreden beslissing, die betrekking heeft op verzoeker en luidt als volgt:

“Aangezien de 81-jarige meerderjarige Afghaanse onderdaan zich samen met zijn meereizende kleinzoon (73218) bij zijn 39-jarige meerderjarige dochter S. S. – (...), in België wenst te vestigen kan hij niet genieten

van gezinshereniging op basis van art. 10 Bis van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige vader ifv niet EU meerderjarige dochter) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt geen gelegaliseerde geboorteakte noch een overlijdensakte van diens echtgenote voor en bewijst ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Tevens werd er ook geen enkel bewijs van enige verwantschap aangebracht met de dochter die hij wenst te vervoegen. De referentiepersoon zelf vormt reeds een gezin met haar minderjarig kind. Betrokkene kan zich daarom niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Betrokkene kan ook steeds contact blijven onderhouden via de moderne sociale media, hiervoor dient hij zich niet in België te vestigen. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel). Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van de voorgelegde attesten blijkt dat betrokkene in een goede gezondheid verkeert. We mogen hier duidelijk stellen dat hij verwacht dat België zal instaan voor zijn accommodatie, financiële ondersteuning alsook internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, financiële onafhankelijkheid en op een familiaal isolement zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria (infra) De referentiepersoon verwijst in haar uiteenzetting naar de precaire situatie in Iran en Afghanistan. De situatie in Iran is er volgens haar echt slecht. Zij wilde naar Iran reizen om haar vader en zoon te zien, maar in België vertelden ze haar dat de situatie in Iran erg slecht is en dat je beter niet naar Iran afreist. Toen Kabul in handen van de Taliban viel werd zij gerepatriëerd naar België. Omdat de toestand op de luchthaven van Kabul erg slecht was kon de Belgische regering een aantal van haar familieleden niet overbrengen. Haar vader en zoon zijn dan gevlucht naar Iran en hun toestand zou aldaar zeer noodlijdend en slecht zijn. Haar vader (...) en zoon hebben naar eigen zeggen niet eens de kleinste voorzieningen tot hun beschikking. Haar vader is ernstig ziek en moet geopereerd worden. Mevrouw was zelf gynaecoloog in haar thuisland, maar is momenteel werkzoekende en valt ten laste van het OCMW. De advocaat verwijst in de uiteenzetting naar de gezondheidssituatie van (...). Toen die nog een baby was ontplofte er een bom in de buurt van de ouderlijke woning, waardoor twee broers (zonen van zijn biologische vader) het leven lieten. (...) zelf raakte door de ontploffing in shock. Sindsdien heeft hij last van nachtblindheid en heeft daardoor nood aan de hulp en bijstand van de moeder. [naam verzoeker] was voor zijn pensioen beroepsmilitair wat hem naar eigen zeggen ook een persoonlijk doelwit maakt ten opzichte van de Taliban. Hij zou nu gezien zijn hoge leeftijd slecht te been zijn en zou niet in staat zijn te zorgen voor (...). (...) en zijn meereizende grootvader [naam verzoeker] hadden uiteindelijk het geluk om terecht te kunnen bij de echtgenoot van een vriend van de referentiepersoon in Teheran. Ze verblijven er in een kleine schuilplaats met een tuin in de buitenwijken van Teheran. Beiden leven volledig ten laste van de referentiepersoon, terwijl zij momenteel zelf werkzoekende is en ten laste van het OCMW valt. Verder behoren zij nog tot de minderheidsgroep van de Tadzijk, die in het bijzonder wordt gevisieerd door de Taliban. De humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden, (geen onderdak, geen werk, geen medische zorgen). Zij leggen dan ook geen enkel bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren aangaande hun precaire humanitaire situatie. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (het IVRK).

Hij licht het middel toe als volgt:

“18. De motieven van weigering van het gevraagde humanitair visum kunnen als volgt samengevat worden:

- *Verzoeker kan zich niet beroepen op art. 10bis Vreemdelingenwet (gezinshereniging met een derdelander verblijfshouder);*
- *Er zijn niet voldoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig om de afgifte van een humanitair visum te rechtvaardigen.*
- *Er wordt geen gelegaliseerde geboorteakte, noch een overlijdensakte van zijn echtgenote voor;*
- *Er wordt geen bewijs van isolement in het land van herkomst voorgelegd.*
- *Er wordt geen bewijs van verwantschap met de te vervoegen dochter (mevrouw S.) voorgelegd;*
- *De familiale levensomstandigheden zijn zeer onduidelijk;*
- *Er is geen schending van art. 8 EVRM, gezien de Verzoeker contact kan houden met zijn familie in België via moderne sociale media;*
- *Er wordt geen bewijs van steun vanuit België voorgelegd;*
- *Er is geen sprake van een medische problematiek;*
- *De aangehaalde humanitaire elementen wijzen op een moeilijke economische situatie;*
- *Er wordt geen bewijs over hun specifieke, preciaire humanitaire situatie voorgelegd.*
- *De situatie in Afghanistan is in de loop van 2021 drastisch gewijzigd, met verwijzing naar rapporten van EASO van juni 2021, januari 2022 en mei 2022.*

19. Eerste middelonderdeel: schending motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn algemene rechtsbeginselen die aanwijzingen geven over de manier waarop bestuurlijke beslissingen tot stand moeten komen, en zijn inmiddels onbetwistbaar een bron van recht. Ze binden het bestuur in de mate waarin het beschikt over een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu.

Op elke administratieve overheid rust verder een motiveringsplicht. Het betreft een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat zijn oorsprong vindt in art. 149 Grondwet, en werd gecodificeerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Art. 3 van desbetreffende wet schrijft voor:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De materiële motiveringsplicht raakt de interne wettigheid van de overheidshandeling, zodat deze moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven en juiste feitelijke gegevens.

De formele motiveringsplicht raakt de externe wettigheid van de overheidshandeling, en dwingt het bestuur om haar handelingen uitdrukkelijk, in de akte zelf, te motiveren, en dit cf. art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. In het vreemdelingencontentieux wordt deze verplichting in het bijzonder vermeld in art. 62 §2 Vw.

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, te weten dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en in rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen. (RvS, 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS, 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en ermee rekening houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het bestuur moet dus aan een correcte feitenvinding doen, en zijn beslissing moet geschraagd worden op allee gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Materiële zorgvuldigheid verplicht de overheid om bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van de betrokkenen te schaden. Formele zorgvuldigheid betekent dat het bestuur de overheidshandelingen zorgvuldig dienen te worden voorbereid.

Het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel legt het bestuur op om bij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid geen keuze te maken die tegen alle redelijkheid ingaan. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe om het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvSt. 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (RvV 10 juni 2009, nr. 28.480).

Een onderzoek naar de schending van deze beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu de artn. 3 en 8 EVRM, artn. 7 en 24 EU-Handvest en art. 3 IVRK, waarvan mijn verzoeker eveneens de schending aanvoert.

20. Heel wat overwegingen in de bestreden beslissing gaan uit van een compleet gebrek aan besef met betrekking tot de alledaagse realiteit waarin Afghanen zich sinds augustus 2021 bevinden.

a) De gemachtigde hekelt dat er geen gelegaliseerde geboorteakte, noch een overlijdensakte van de echtgenote van Verzoeker wordt voorgelegd.

Vooreerst is het onduidelijk waarom de gemachtigde een overlijdensakte van de echtgenote van Verzoeker zou verlangen. Dit doet niets of weinig ter zake.

Verder negeert de gemachtigde dat het sinds augustus 2021 volstrekt onmogelijk is om nog legitieme Afghaanse documenten, laat staan akten van de burgerlijke stand, te bekomen en te laten legaliseren. Legalisaties zijn hoe dan ook onmogelijk nu de Belgische overheid de Taliban regering niet erkent.

Dit onderdeel van de weigeringsmotieven is bijgevolg niet draagkrachtig. Verzoeker kan niet gehouden worden tot het onmogelijke. Zijn verwantschapsband met mevrouw SAHA trachtte hij naar best vermogen te bewijzen aan de hand van de verklaringen van zijn dochter tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken in haar asielprocedure. Deze verklaringen werden geloofwaardig geacht door het CGVS, nu zij nadien, zelfs binnen enkele weken, werd erkend als vluchteling.

Ook haar verklaring dat Verzoeker haar vader is, moet bijgevolg als afdoende bewezen beschouwd worden.

(b) Daarnaast hekelt de gemachtigde dat er geen bewijs van isolement in Afghanistan voorgelegd wordt.

Welnu, Verzoeker en kleinzoon zijn precies Afghanistan ontvlucht omdat het kantoor van hun dochter respectievelijk moeder overhoop werd gehaald door Taliban strijders. Dat er represailles voor haar samenwerking met een Belgische vredesorganisatie zouden volgen was voor de hele familie een evidentie. Bijgevolg zijn zij Afghanistan ontvlucht.

Het spreekt aldus voor zich dat zij geen bewijs van isolement in Afghanistan kunnen produceren.

Niemand kan tot het onmogelijke gehouden worden.

De vraag stelt zich overigens hoe men überhaupt zijn isolement kan bewijzen?! Een negatief bewijs van Verzoeker verlangen is niet redelijk.

(c) Vervolgens stelt de gemachtigde dat de familiale levensomstandigheden onduidelijk zijn.

Niettemin wordt het hele verhaal van de familie uitgebreid geschetst in het begeleidend verzoekschrift en het bijgevoegde stukkenbundel. Dit wordt gestaafd aan de hand van foto's door de jaren heen.

Wederom werden deze familiebanden aangehaald door mevrouw S. tijdens haar asielverhoor, op basis waarvan zij als vluchteling werd erkend.

De gemachtigde neemt het familieverhaal deels over in de bestreden beslissing, zodat de familiedynamieken haar al te goed gekend zijn. Verzoeker heeft altijd samengewoond met zijn dochter en haar kinderen.

De gemachtigde kan evenmin van Verzoeker verwachten dat hij een eenvoudig attest van gezinssamenstelling met historiek bij de Afghaanse autoriteiten kan opvragen. Opnieuw verlangt men het onmogelijke bewijs van mijn Verzoeker.

Het ingediende visumaanvraagdossier, en nagestuurde stukken, zijn zo uitgebreid als mogelijk. Er kan Verzoeker hier absoluut geen miskennis van zijn samenwerkingsplicht aangewreven worden.

(d) Het stoot tegen de borst dat de bestreden beslissing vermeldt dat er geen sprake zou zijn van een medische problematiek, daar waar er een veelheid aan medische stukken wordt voorgelegd.

Gelet op het gebrek aan verblijfsrecht in Iran, is geen enkel ziekenhuis bereid om Verzoeker te onderzoeken of behandelen.

De gemachtigde haalt geen enkel element aan waaruit in concreto blijkt dat de voorgelegde medische stukken erop zouden wijzen dat er precies geen medische problematiek bestaat in hoofde van mijn Verzoeker. Er weze overigens benadrukt dat mijn Verzoeker hoogbejaard is (thans 81 jaar oud).

(e) Vervolgens wijst de gemachtigde op enkele rapporten over de situatie in Afghanistan uit juni 2021, januari 2022 en mei 2022.

Deze rapporten gaan over de situatie in Afghanistan; en niet van Afghanen die naar Iran zijn gevlucht, zoals mijn Verzoeker en zijn kleinzoon.

Deze rapporten zijn derhalve niet ter zake dienend voor de bestreden beslissing. De weigeringsmotieven op dit punt blijven beperkt tot enkele algemene slagzinnen over de beweerd verbeterde situatie in Afghanistan. Er wordt daarbij geen enkele rekening gehouden met het specifieke profiel van mijn Verzoeker, namelijk een Afghaanse hoogbejaarde ex-militair, behorend tot een minderheidsgroep van de Tadzijk, die lijdt onder medische problemen, en sterk gelieerd is aan een progressieve dochter, die tijdens haar leven in Afghanistan voorvechter was van vrouwenrechten, arts-specialist en medewerkster van een westerse NGO.

De gemachtigde laat na te onderzoeken welke de actuele situatie in Iran is voor Afghaanse vluchtelingen, in het bijzonder rekening houdend met de kwetsbare gezondheidstoestand leidt tot een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Er is geen rekening gehouden met de veiligheidselementen en de persoonlijke situatie van kwetsbaarheid van de Verzoeker. Er wordt zelfs gesteld dat er "te weinig" humanitaire elementen voorhanden zijn. De vraag stelt zich welke verslechtering van de situatie van Verzoeker de gemachtigde dan nog verwacht?

Gelet op al deze bovenstaande elementen kan de gemachtigde bezwaarlijk stellen dat concludant geen enkel bewijs van een specifieke, preciaire humanitaire situatie zou voorleggen.

Om deze eerste redenen is de bestreden beslissing gestoeld op een onzorgvuldig onderzoek, minstens is de motivering gebrekkig, onredelijk en onevenredig.

21. Tweede middelonderdeel: toepassing art. 3 en 8 EVRM

Art. 3 EVRM verbiedt foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing.

Art. 8 EVRM waarborgt het fundamentele recht op een privé- gezins- en familieleven. Hoewel art. 8 EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door art. 8 EVRM worden gevrijwaard.

(o.a. EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Ook het Europees Handvest van de Grondrechten formaliseert het fundamenteel recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven in haar art. 7.

(...). Wederom gaat het om een rechtstreekse toepassing van mensenrechtelijke rechtsnormen, zoals art. 24.2 EUHandvest en art. 3 IVRK.

Art. 24.2 van het EU-Handvest:

"Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

En art. 3.1 IVRK gaat nog verder: (...)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, zoals in casu, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1 IVRK.

22. Ten eerste dient er nagegaan te worden of er wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, alsook of het bestuur met het hoger belang van kinderen rekening moest houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde en nauw persoonlijke banden.

(EHRM 12.07.2001, K. en T. t/ Finland (GK), §150).

De bescherming van het familie- en gezinsleven is slechts één van de aspecten van het artikel 8 EVRM. Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privéleven.

(...)

De gemachtigde dient de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en rekening te houden met alle personen met wie in het licht van een bestaand gezins- en familieleven een gezinsband kan bestaan, zoals een partner, maar bovenal met het minderjarige kind en diens hoger belang (RvV 23.01.2014, nr. 137.056).

De RvV wijst erop dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge.

Volgens vaststaande rechtspraak van het EHRM dient een toetsing aan art. 8 EVRM aldus te gebeuren aan de hand van de fair balance toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

23. In weerwil tot wat staat geschreven in de bestreden beslissing bestaat er in casu wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven. Mijn Verzoeker heeft immers in Afghanistan altijd samengewoond met zijn dochter (mevrouw S.) en haar kinderen Z. en M. S.

Het was pas sinds de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 dat het gezin uit elkaar werd gerukt. Ze trokken naar de luchthaven van Kabul, waar mevrouw SAHA en haar minderjarige dochter erin slaagden om een repatriëringsvlucht te bereiken; maar waar Verzoeker en de kleinzoon in het tumult achterop raakten en verdwaalden.

Het is altijd de intentie geweest van het gezin om terug samen te komen. Dit is ook de reden waarom mevrouw SAHA Verzoeker en haar zoon heeft vermeld bij haar asielinterview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gemachtigde is cynisch waar zij stelt dat Verzoeker contact zou kunnen houden met zijn familie in België via de moderne sociale media, rekening houdend met het gegeven dat het hier gaat om een 81-jarige, zieke man die zijn hele leven in Afghanistan doorbracht. Het hoeft geen betoog dat het specifieke profiel van Verzoeker maakt dat contact houden via sociale media nu eenmaal geen reële mogelijkheid betreft. Bovendien heeft hij nood aan dagelijkse verzorging en hulp.

Door Verzoeker te weerhouden van een hereniging met zijn gezin, wordt art. 8 EVRM geschonden, maar evenzeer houdt dit hem in een actuele onmenselijke situatie, die wordt geviseerd door art. 3 EVRM.

24. Derde middelonderdeel: toepassing art. 3 IVRK en art. 7 en 24 EU-Handvest

Bij alle maatregelen betreffende kinderen, zoals in casu, vormen de belangen van het kind de eerste en meest essentiële overweging.

De Belgische Staat heeft zich ertoe verbonden om de bescherming van het welzijn van ieder kind, zonder uitzondering, te verzekeren, en daartoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen te ondernemen. De bescherming van het gezins- en privéleven van het kind wordt bijzonder in bescherming genomen door de art. 16 IVRK, maar ook door het Unierecht in art. 24 van het EU-Handvest.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de effectieve werking van het EU-Handvest is duidelijk.

Het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009. Het bevorderen en beschermen van de rechten van het kind is één van de doelstellingen van de Europese Unie en wordt in het Verdrag van Lissabon nog meer benadrukt. Door de inwerkingtreding kreeg het Handvest dezelfde juridische waarde als de verdragen van de Europese Unie en werd het een juridisch bindend document dat rechtstreekse werking kent. Hierdoor kan artikel 24 van het Handvest worden ingeroepen in geschillen waar het Unierecht wordt toegepast. Sinds het Verdrag van Lissabon bepaalt artikel 3 van het VEU uitdrukkelijk dat de bescherming van de rechten van het kind een algemene doelstelling van de Europese Unie is en dat het eveneens een belangrijk aspect is van het externe beleid van de Europese Unie.

Concreet stelt het EHRM ter zake dat bij het voeren van de proportionaliteits- of fair balance toets een bijzondere aandacht dient besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen:

“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.” En verder:

“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Zie ook in het kader van de proportionaliteit:

“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.”

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet voldoende gewicht toegekend worden.

Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij verwijderingsmaatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

In casu wordt het hoger belang van het betrokken kind, namelijk de kleindochter van Verzoeker, Z., onmiskenbaar, en minstens onrechtstreeks, geschonden door te beslissen dat Verzoeker haar niet kan vervoegen met een humanitair visum.

De 10-jarige Z. kent alleen maar een leven samen met haar grootvader, mijn Verzoeker. Zoals meermaals hiervoor gesteld hebben zij altijd samengewoond. Elke dag vergaat zij van verdriet dat ze haar jonge leven moet verderzetten zonder haar grootvader en grote broer (...).

De bestreden beslissing vermeldt op geen enkele wijze hoe de belangen van Z. werden betrokken in de afwegingen die tot de weigering van het visum hebben geleid.

Minstens is er sprake [sic] van een onbillijke, onzorgvuldige afweging van de betrokken belangen.

Bijgevolg is de motivering onvolledig, niet ter zake dienend, gestoeld op een onzorgvuldig dossieronderzoek en niet redelijk in het kader van de fair balance toets van de diverse dossierelementen. Het middel is ontvankelijk en gegrond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting bij de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Wat betreft het gebrek aan een gelegaliseerde geboorteakte of een overlijdensakte van de echtgenote, wijst verzoeker erop dat het sinds augustus 2021 onmogelijk is om nog legitieme Afghaanse documenten te verkrijgen, laat staan akten van de burgerlijke stand te verkrijgen en te laten legaliseren. Legalisaties zijn onmogelijk omdat de Belgische overheid de taliban niet erkent. Verder heeft verzoeker naar best vermogen getracht zijn verwantschapsband met Mw. S. te bewijzen aan de hand van de verklaringen van zijn dochter ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in haar asielprocedure. Deze verklaringen werden geloofwaardig geacht door het CGVS, zij werd ook binnen enkele weken erkend als vluchteling. Ook haar verklaring dat verzoeker haar vader is, moet bijgevolg als afdoende bewezen worden beschouwd, aldus verzoeker. Wat betreft het bewijs van isolement in Afghanistan, werpt verzoeker op dat zijn kleinzoon en hij Afghanistan ontvlucht zijn omdat het kantoor van hun dochter respectievelijk moeder overhoop werd gehaald door taliban. Het was evident dat er represailles zouden volgen, nu verzoeker zijn dochter samenwerkte met een Belgische vredesorganisatie. Een bewijs van isolement is volgens verzoeker onmogelijk te produceren.

Waar de gemachtigde stelt dat de familiale levensomstandigheden onduidelijk zijn, repliceert hij dat het familierelaas uitgebreid is geschetst in de begeleidende aanvraag met stukkenbundel en dat dit ook wordt gestaafd aan de hand van foto's door de jaren heen. De familiebanden werden ook door Mw. S. aangehaald tijdens haar asiolverhoor. De gemachtigde verwijst ook deels in de bestreden beslissing naar dit familierelaas, zodat dit hem bekend is. Verzoeker heeft altijd samengewoond met zijn dochter en haar kinderen. Verzoeker wijst erop dat het ingediende visumaanvraagdossier evenals de nagestuurde stukken zo uitgebreid als mogelijk was.

In een volgend onderdeel voert verzoeker aan dat het motief tegen de borst stoot dat er geen sprake zou zijn van een medische problematiek, terwijl juist medische stukken werden voorgelegd. Gelet op het gebrek aan verblijfsrecht in Iran, is geen enkel ziekenhuis bereid om verzoeker te onderzoeken of te behandelen. De gemachtigde heeft geen enkel element aangehaald waaruit in concreto kan blijken dat de voorgelegde stukken erop zouden wijzen dat er geen medische problematiek zou zijn in hoofd van verzoeker. Verzoeker benadrukt ook dat hij hoogbejaard is. Tot slot stipt verzoeker in het eerste middelonderdeel aan dat waar de

gemachtigde nog naar enkele rapporten verwijst over de situatie in Afghanistan, deze beperkt blijven tot algemene slagzinnen over de voorgehouden verbeterde situatie in Afghanistan, terwijl er geen rekening is gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, zijnde een hoogbejaarde ex-militair, behorend tot een minderheidsgroep van de Tadzjiken, die lijdt onder medische problemen, met een progressieve dochter die tijdens haar leven in Afghanistan voorvechter was van vrouwenrechten, als arts-specialist en medewerkster van een westerse NGO. Waar de gemachtigde heeft gemotiveerd dat te weinig humanitaire elementen voorhanden zijn, stelt verzoeker zich de vraag welke verslechtering van de situatie de gemachtigde nog verwacht. Gelet op het voorgaande stelt verzoeker dat bezwaarlijk geen bewijs van een precare humanitaire situatie zou voorgelegd zijn, waardoor de bestreden beslissing volgens verzoeker onzorgvuldig, onredelijk en onevenredig is.

In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting, haalt verzoeker concreet aan dat hij wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven heeft nu hij steeds met zijn dochter en haar kinderen heeft samengewoond. Hij stelt dat het gezin pas door de machtsvername uit elkaar werd gerukt. In augustus 2021 trok het hele gezin naar de luchthaven van Kaboel, waarbij Mw. S en de minderjarige kleindochter erin slaagden om een repatriërvlucht te bereiken, maar dat niet lukte voor verzoeker en zijn kleinzoon omwille van het tumult. Verzoeker herhaalt dat zijn dochter hem en haar (adoptief)zoon heeft vermeld tijdens de asielprocedure. Hij acht het verder cynisch dat het gezinsleven louter op basis van moderne sociale media zou moeten onderhouden worden, gezien het feit dat hij 81 jaar en ziek is en zijn hele leven in Afghanistan doorbracht. Contact houden via sociale media betreft geen reële mogelijkheid, nu hij nood heeft aan dagelijkse hulp.

Tot slot legt verzoeker ook de nadruk op het feit dat hij omwille van de bestreden beslissing gescheiden blijft van zijn kleindochter, die nochtans enkel een leven gekend heeft met haar broer en grootvader, nu zij altijd samen hebben gewoond. Ze lijdt onder het feit van die scheiding. De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met haar belangen, hetgeen eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt en onredelijk is in het licht van de fair balance toets, aldus verzoeker.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de relevante wetsbepaling, in casu de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. (...)”

In casu heeft verzoeker, blijkens de visumaanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, verzocht om een humanitair visum in het licht van verruimde gezinshereniging met zijn dochter Mw. S.S., erkend vluchteling in België. Mw. S.S. is arts-gynaecologe en werkte voor de Belgische NGO 'mothers for peace'. Zij was tevens zeven jaar directeur van een ziekenhuis in het S. district in Afghanistan. In de visumaanvraag

(begeleidend schrijven) werd uiteengezet dat zij bij de machtsovername in augustus 2021 samen met verzoeker, haar dochtertje en haar adoptiefzoon vluchtte richting de luchthaven, net als duizenden Afghanen destijds. Mw. S.S. kon met haar minderjarige dochter een repatriërvlucht bereiken, verzoeker en diens kleinzoon raakten hen echter in het tumult kwijt en bleven achter. Volgens de verklaringen van verzoeker werd hun huis vervolgens doorzocht en geplunderd door talibanstrijders, werd verzoeker ondervraagd over zijn dochter, Mw. S.S. en ernstig geslagen. Dit omdat Mw. S.S. als hoogopgeleide vrouw, progressieve figuur en voorvechtster voor vrouwenrechten in de Afghaanse samenleving een doorn in het oog was van de taliban. Verzoeker en diens kleinzoon vluchtten naar Iran en vroegen een visum 'verruimde' gezinshereniging aan in 2022.

Zoals in de bestreden beslissing gesteld, en in de nota met opmerkingen benadrukt, volgt de Raad dat de Vreemdelingenwet niet in een recht voor deze categorie van aanvragers voorziet, meer bepaald "*niet EU meerderjarige vader ivm niet EU meerderjarige moeder*". De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag. De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de DVZ, het betreft een gunst en geen recht. Dit neemt evenwel niet weg dat de gemachtigde ook in het kader van beslissingen die volgen op humanitaire visumaanvragen het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel dient te respecteren, waarop de Raad een marginale wettigheidstoets uitoefent.

De gemachtigde komt tot de conclusie dat er niet voldoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen. Hij steunt zich hierbij onder meer op het feit dat verzoeker geen gelegaliseerde geboorteakte heeft voorgelegd, noch een overlijdensakte. Verzoeker werpt in het verzoekschrift evenwel op dat het sinds augustus 2021 volstrekt onmogelijk is om legitieme Afghaanse akten te bekomen en te laten legaliseren, bijkomend omdat de Belgische overheid de regering van de taliban niet erkent. De Raad stelt vast dat verweerder dit betoog in de nota met opmerkingen niet betwist. Ten overvloede kan de Raad verzoeker volgen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om als Afghaan een door de Belgische ambassade gelegaliseerde geboorteakte te verkrijgen (<https://pakistan.diplomatie.belgium.be/en/travel-belgium/visa-belgium-and-grand-duchy-luxembourg> 'We currently do not legalize any Afghan documents'). Verzoeker heeft een punt dat gezien de Afghaanse realiteit het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde een gelegaliseerde geboorteakte bij de visumaanvraag van verzoeker te verwachten. Dat het moeilijk is om een geboorteakte te verkrijgen, blijkt overigens eveneens ten overvloede ook uit het koninklijk besluit tot vaststelling van de lijst van landen waar het verkrijgen van akten van geboorte onmogelijk is of op zware moeilijkheden botst van 17 januari 2013, B.S. 30 januari 2013, waar in de bijlage Afghanistan is vermeld.

Wat betreft het feit dat verzoeker geen overlijdensakte van zijn echtgenote heeft voorgelegd, heeft de gemachtigde dit correct vastgesteld. Verzoeker heeft echter ook gewezen op het gehoor van zijn dochter in haar asielprocedure. Bij het begeleidend schrijven werd inderdaad onder 'stuk 10' verwezen naar het interview van zijn dochter bij de DVZ en werd haar verklaring van 27 september 2021 gevoegd. Op vraag 13 aangaande de biologische ouders vermeldde zijn dochter reeds dat haar moeder, en dus de echtgenote van verzoeker, overleden was. Er moet eveneens in overweging genomen worden dat verzoeker zelf reeds 81 jaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft ook een punt aan te stippen dat zijn dochter (zeer snel) werd erkend als vluchteling en dat haar verklaringen door het CGVS geloofwaardig werden geacht.

Verder motiveert de gemachtigde dat 'geen enkel bewijs van enige verwantschap' is aangebracht met de persoon die verzoeker wenst te vervoegen. Volgens de gemachtigde vormt de referentiepersoon al een gezin met haar minderjarige dochter en kan verzoeker zich daarom niet beroepen op het recht van verderzetting van het gezinsleven of het behoud van de eenheid van het gezin, omdat de familiale omstandigheden zeer onduidelijk zouden zijn. Verzoeker brengt daar tegen in dat hij in de aanvraag naar best vermogen de verwantschapsband met Mw. S.S. heeft trachten aan te tonen en verwijst hierbij naar haar verklaringen in het kader van haar procedure om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad een extract uit haar gehoor bij de DVZ heeft opgenomen in de begeleidende brief bij de aanvraag, waaruit blijkt dat zij naar haar vader heeft verwezen. De opgegeven naam komt overeen met de naam van verzoeker op het paspoort. Een en ander wordt ook bevestigd door de co-coördinator van 'moeders voor vrede' in een getuigenis van 13 juni 2023. Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde met deze verwijzing en gevoegde stukken uit het asioldossier van de referentiepersoon op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden.

Verzoeker stipt terecht aan dat de referentiepersoon zeer snel werd erkend als vluchteling, hetgeen ook blijkt uit de talrijke stukken in het administratief dossier, waaronder vele stukken die betrekking hebben op haar jarenlang engagement als arts voor de Belgische NGO (moeders voor vrede) en uitzonderlijk profiel. Het dossier bevat onder meer een foto van de toenmalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met zeven Afghaanse vrouwen en een jong meisje, met de boodschap 'deze Afghaanse vrouwen hebben jaren

gestreden voor gelijke rechten. Zo blij dat we hen hebben geëvacueerd.’ waarop de referentiepersoon en haar dochtertje kunnen worden herkend, nu zij op zitting aanwezig waren. Het feit dat de referentiepersoon werd erkend als vluchteling (blijkens het administratief dossier naar aanleiding van de Belgische evacuatiecampagne destijds), houdt inderdaad in dat haar verklaringen door het CGVS als geloofwaardig werden beschouwd, zoals verzoeker aanvoert.

De Raad moet dan ook vaststellen op basis van de voorgelegde stukken die in lijn zijn met de door de bevoegde instantie geloofwaardig bevonden verklaringen van de referentiepersoon ten tijde van de internationale beschermingsprocedure van de referentiepersoon, dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze heeft gesteld dat er geen enkel bewijs van enige verwantschap is aangebracht met de persoon die verzoeker wenst te vervoegen, of dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zouden zijn.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder, wat betreft de afwezigheid van bewijzen van verwantschap met de referentiepersoon dat verzoeker zich beperkt tot een herhaling en verwijzing naar de visumaanvraag en een feitelijke herbeoordeling beoogt door de Raad. De Raad kan deze redenering niet volgen aangezien verzoeker in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel terecht mag verwijzen naar zijn gedetailleerde en uitvoerig gestaafde visumaanvraag en er mag op wijzen dat met verschillende argumenten en voorgelegde stukken geen rekening is gehouden, minstens niet op zorgvuldige wijze binnen de Afghaanse context.

Verder blijkt eveneens een onzorgvuldige lezing van de voorgelegde medische stukken aangaande verzoeker, in het motief dat *“er (...) evenmin sprake [is] van een medische problematiek, op basis van de voorgelegde attesten blijkt dat betrokkene in een goede gezondheid verkeert”*. De gemachtigde motiveert nochtans verder op tegenstrijdige wijze in de bestreden beslissing zelf over het in de aanvraag aangehaalde element dat ‘haar vader ernstig ziek is en moet geopereerd worden’ en nog verder ‘hij zou nu gezien zijn hoge leeftijd slecht te been zijn en zou niet in staat zijn te zorgen voor [naam kleinzoon]’. Bij de aanvraag voegde verzoeker een attest van een orthopedisch chirurg die bevestigde dat verzoeker werd geopereerd na een val, dat hij slecht zicht heeft en evenwichtsproblemen omwille van diens hoge leeftijd. Later werden ook verschillende aanvullingen toegevoegd door de raadsman van verzoeker per e-mail, waaronder van 14 maart 2023 betreffende een schrijven van de referentiepersoon van 5 maart 2023 die de moeilijke situatie van haar zoon en vader in Iran beschrijft, met onder meer hun risico gedeporteerd te worden naar Afghanistan. Ze beschrijft daarin ook de ziekte van haar vader en zijn blokkering van de ruggenwervels waarvoor hij in principe een operatie dient te ondergaan, maar gezien het gebrek aan Iraanse verblijfsvergunning wil geen ziekenhuis hem hospitaliseren. De referentiepersoon, die arts is, voegde bij dit schrijven medische onderzoeken aangaande haar vader (onder meer röntgenfoto's). Met een e-mail van 5 juni 2023 maakte de raadsman van verzoeker opnieuw aanvullende stukken over in het kader van de visadossiers van verzoeker en diens kleinzoon. Hierin was ook een e-mail vervat van de referentiepersoon waarin zij opnieuw toelicht dat de situatie in Iran slecht is voor haar vader en zoon, dat haar vader en zoon niet beschikken over een minimum aan faciliteiten en haar vader ernstig ziek is en een operatie nodig heeft. Het administratief dossier bevat eveneens een gelijklopende e-mail van de kleinzoon zelf. De Raad begrijpt dan ook niet hoe de gemachtigde op redelijke wijze tot het motief kon komen dat er geen sprake is van een medische problematiek in hoofde van verzoeker en dat op basis van de voorgelegde attesten blijkt dat verzoeker in goede gezondheid verkeert. Verzoeker benadrukt eveneens terecht dat hij een hoogbejaarde man van 81 jaar is, op het ogenblik van de bestreden beslissing in 2023.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet in op het argument van verzoeker dat het tegen de borst stoot dat wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een medische problematiek. Verweerder stelt louter dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat alle persoonlijke elementen die door verzoeker in de aanvraag werden aangehaald, grondig werden onderzocht door de gemachtigde. Dat kan de Raad om de voormelde redenen niet volgen.

Tot slot heeft verzoeker wederom een punt dat de algemene verwijzingen van de gemachtigde naar de aangehaalde EASO-rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan, die in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is, veeleer beperkt blijven tot een algemeen betoog over het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban, hetgeen heeft geleid tot een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers en een daling van het willekeurig geweld. Verzoeker heeft immers geen betoog ontwikkeld in diens visumaanvraag aangaande de oorlogssituatie of subsidiaire bescherming, die hoofdzakelijk ziet op bescherming indien de veiligheidssituatie in het algemeen dermate slecht is dat elke burger door de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (oud artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet). Hij heeft wel concreet gewezen op zijn specifiek profiel als Afghaanse hoogbejaarde man, behorend tot de minderheidsgroep van de Tadzjiken, die sterk gelieerd is aan een progressieve dochter, die tijdens haar leven in Afghanistan gynaecologe was en medewerkster van een westerse Belgische NGO ‘mothers for peace’.

Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Zoals hoger toegelicht doet het verweer in de nota geen afbreuk aan het voorgaande.

Het eerste middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

In het tweede middelonderdeel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat in weerwil van wat de gemachtigde motiveert er in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, nu hij in Afghanistan altijd heeft samengewoond met zijn dochter en haar twee kinderen en dat zij pas sedert de machtsovername door de taliban in augustus 2021 uit elkaar werden gerukt. Enkel de referentiepersoon en zijn kleindochter geraakten op de repatriërvlucht, terwijl verzoeker en de kleinzoon achterbleven. Opnieuw verwijst verzoeker naar de verklaringen van Mw. S.S. tijdens haar procedure om internationale bescherming.

Wat betreft het beschermingswaardig gezinsleven kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij hierboven reeds heeft geoordeeld. De gemachtigde is niet op zorgvuldige wijze tot het standpunt gekomen dat de verwantschapsband niet is aannemelijk gemaakt, rekening houdend met de Afghaanse context, of dat de familiale omstandigheden zeer onduidelijk zouden zijn. Het feit dat de referentiepersoon reeds met haar minderjarige dochter een gezin vormt in België, verhindert op zich geen beschermingswaardig gezinsleven tussen de referentiepersoon en verzoeker. Verzoeker was uiteraard meerderjarig bij het indienen van de visumaanvraag, dus verweerder kan in de nota met opmerkingen terecht verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt

aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu echter wijst verzoeker terecht op de medische stukken die aangaande zijn profiel werden voorgelegd, en die niet zorgvuldig zijn beoordeeld door de gemachtigde in het licht van een bijkomend element van afhankelijkheid. Bijkomend kan men niet op redelijke wijze abstractie maken van het onbetwist feit dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds hoogbejaard was (81 jaar), hetgeen op zich reeds een kwetsbaarheid veronderstelt. De Raad kan dienaangaande ook verwijzen naar hetgeen hij hierover supra heeft gemotiveerd.

Aangaande de belangenafweging blijkt dat de gemachtigde weliswaar rekening heeft gehouden met de belangen van de Belgische staat door er terecht op te wijzen dat de eerbiediging van het familieleven niet absoluut is en dit artikel de lidstaten niet belet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied. De Raad volgt evenwel verzoeker dat het niet zorgvuldig, noch redelijk is om wat betreft zijn belangen in de aangetoonde context louter te verwijzen naar de mogelijkheid van contact via sociale media.

De Raad concludeert dat geen zorgvuldige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt, hetgeen een schending inhoudt van deze verdragsbepaling.

In de nota met opmerkingen voert verweerder vooreerst aan dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn in onderhavig dossier. De zaak zou buiten de rechtsmacht van België vallen nu verzoeker zich niet op Belgisch grondgebied bevindt. De Raad kan deze redenering niet volgen en verwijst hiervoor naar de rechtspraak van de Raad van State nr. 261.958 van 10 januari 2025. In dit arrest heeft de Raad van State een arrest van de Raad gecasseerd en verwezen naar het arrest van het EHRM, in Grote Kamer geweest, M.N. en anderen tegen België van 5 maart 2020, waaruit hij heeft afgeleid dat ook beslissingen aangaande personen die zich buiten de landsgrenzen bevinden in het kader van artikel 8 van het EVRM onder de rechtsmacht van de staat kunnen vallen, wanneer er een link is die voortvloeit uit een vooraf bestaand familie- of privéleven.

Waar verweerder verder motiveert dat verzoeker niet familiaal geïsoleerd is in Afghanistan, nu hij nog vergezeld wordt door zijn kleinzoon, gaat verweerder eraan voorbij dat verzoeker zich met zijn grootvader niet in Afghanistan, doch in Iran bevindt. Waar verweerder in de nota verder nog aanhaalt dat er in Afghanistan mogelijk nog andere verwanten verblijven, waaromtrent geen informatie is voorgelegd in het kader van de visumaanvraag, kan de Raad wederom niet volgen. Verzoeker heeft immers in extenso bij diens visumaanvraag (bij het begeleidend schrijven van diens raadsman) de verklaringen van de referentiepersoon gevoegd aangaande haar gehoor bij de DVZ en de 'vragenlijst CGVS'. Uit het gehoor bij de DVZ (vraag 17) blijkt dat zij verklaarde dat haar broer, biologische vader van verzoekers kleinzoon, gevlucht was en er geen nieuws meer was van hem. De andere twee zussen van de referentiepersoon, en dus dochters van verzoeker, verblijven volgens deze verklaringen respectievelijk in Amerika en Duitsland. Verder blijkt eveneens dat zij verklaarde dat haar moeder, de echtgenote van verzoeker, is overleden. Hieruit blijkt dat wel enige informatie voorlag. De Raad erkent dat dit enkel verklaringen zijn van de referentiepersoon, doch aangezien zij werd erkend door het CGVS werd zij geloofwaardig geacht.

Waar verweerder vervolgt dat niet kan worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt een breuk van gezinsrelaties tot gevolg kan hebben, stipt de Raad aan dat zoals hoger aangehaald de Raad van State en het EHRM aannemen dat artikel 8 van het EVRM wel degelijk ook een rol kan spelen in het kader van visumweigeringen. Verweerder gaat eraan voorbij dat artikel 8 van het EVRM in bepaalde gevallen ook een positieve verplichting kan inhouden (EHRM 16 juni 2005, Sisojeva e.a. t. Letland, nr. 60654/00, § 104). Verweerder erkent dit overigens verder zelf in zijn nota waar hij stelt dat volgens het EHRM moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familieleven te handhaven en te ontwikkelen aan de hand van de fair balance-toets. De Raad heeft in casu vastgesteld dat de gemachtigde geen zorgvuldige fair balance-toets heeft gedaan.

Verder voert verweerder in de nota met opmerkingen aan dat de referentiepersoon reeds op 26 augustus 2021 in België is aangekomen, terwijl verzoeker pas eind 2022 een visumaanvraag heeft ingediend, hetgeen een indicatie zou zijn dat de band tussen de referentiepersoon en verzoeker niet beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande moet de Raad erop wijzen dat verweerder voorbijgaat aan het gedetailleerd en gestoffeerd betoog van verzoeker onder 'A. De Feiten' waarin wordt toegelicht dat het indienen van de visumaanvragen via het VFS Visum Application Center bijzonder problematisch verliep. Dienaangaande bevestigd op zitting, kon verweerder hieromtrent geen toelichting verschaffen.

Waar verweerder in de nota nog a posteriori benadrukt dat verzoeker zijn voorgehouden gezinsleven 'elders' kan leiden en hiervoor geen hinderpaal wordt aannemelijk gemaakt, wijst de Raad op rechtspraak van het

EHRM waaruit blijkt dat een vage verwijzing naar een vestigingsalternatief 'elders' voor een gezin, een inbreuk op het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven niet kan rechtvaardigen, indien geen concreet uitzicht op legale vestiging aldaar bestaat (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif, punt 54). Bovendien blijkt concreet in het administratief dossier dat op 13 februari 2023 de raadsman van verzoeker nog een aanvulling op de visumaanvraag heeft overgemaakt aan de gemachtigde met een schrijven van de kleinzoon waarin hij een situatie van ontbering beschrijft in Iran voor hem en zijn grootvader en waarin hij verklaart te vrezen voor de dood. Er blijkt bovendien evenmin dat de gemachtigde met dit schrijven zorgvuldig heeft rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en diens vaststelling dat er geen afdoende humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn. De Raad volgt het motief in de bestreden beslissing dat in het kader van een humanitair visum een begin van persoonlijk bewijs moet geleverd worden aangaande een preciaire humanitaire situatie, maar begrijpt niet waarom de gemachtigde motiveert dat dit in casu niet het geval zou zijn. Dit is in elk geval niet zorgvuldig onderzocht.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder ook nog op verouderde rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Dit ligt in dezelfde lijn als het motief van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat "*de wet van 15.12.1980 (...) een wet [is] welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.*" Vooreerst wijst de Raad erop dat hij in het eerste middelonderdeel een schending heeft vastgesteld van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft de Raad van State in latere rechtspraak gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is maar als hogere norm wel boven de Vreemdelingenwet staat en dat de algemene stelling dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Verder volgt de Raad wel dat het EVRM geen recht voor een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven, doch dit neemt niet weg dat het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM wel een nauwkeurig onderzoek vereist, hetgeen in casu niet kan blijken.

Waar tot slot verweerder nog aanstipt dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van de nodige documenten, geenszins strijdig is met dit verdragsartikel en dienaangaande ook citeert uit rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat thans geen verwijderingsbeslissing voorligt, zodat dit betoog niet dienstig is.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist, wordt ook aangenomen.

Het tweede middelonderdeel is eveneens in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES